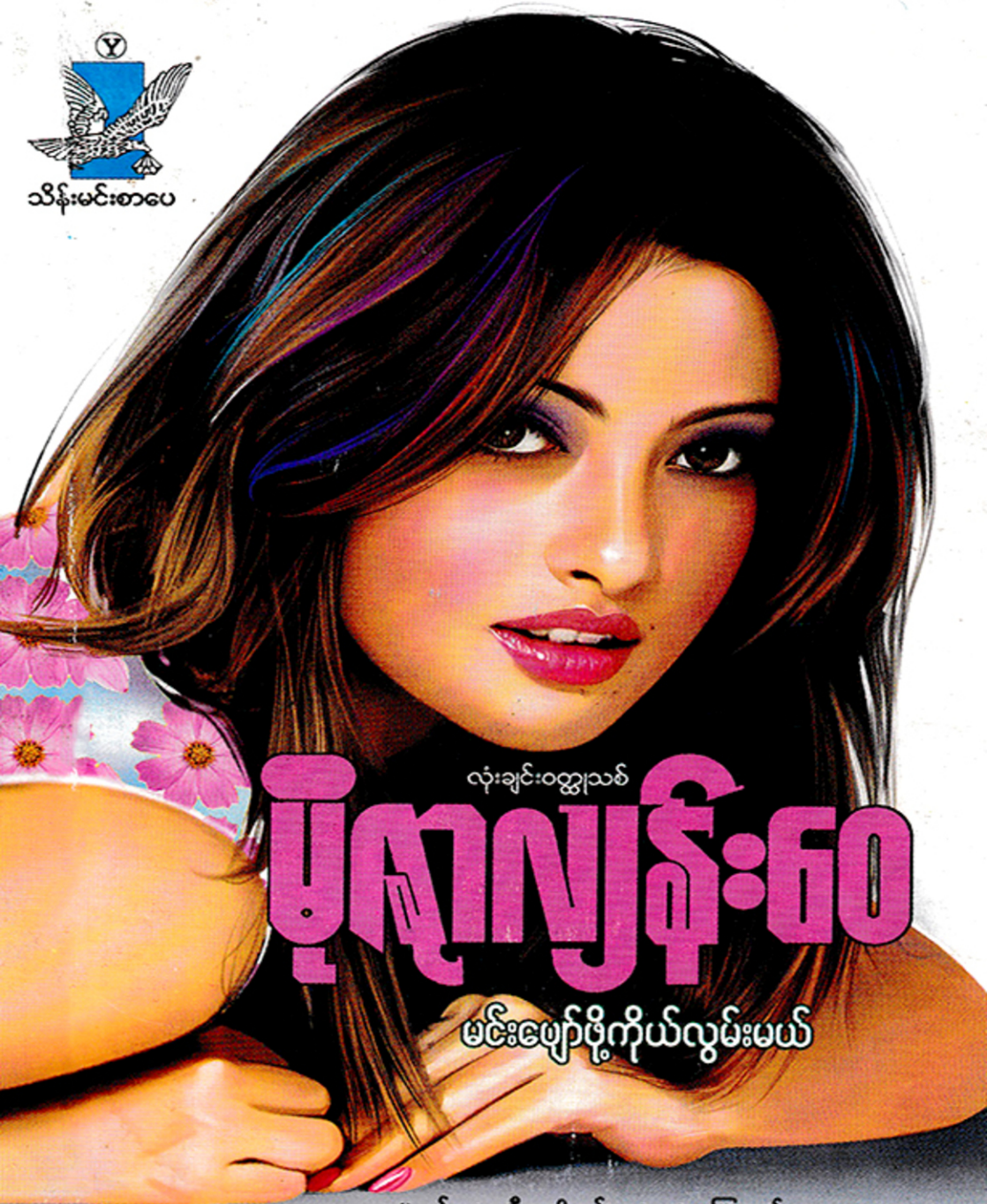

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုလှလျန်းစေ

မင်းလျော်မိုးကိုယ်လွမ်းမယ်

ဝ န် : ချီ သိ န် ၁၈၂၀၀၉

(၁)

"ဝေဝေရေ ... ဒီနေ့ ငါနောက်ကျမယ်နော်"

"ဘာလဲ နင့်ရဲ့ ဘော့(စ်)က အိုဗာတိုင် ခိုင်းပြန်ပြီလား"

"အိုဗာတိုင် မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ အတူ ညစာလိုက်စားမလို့ "

"နှစ်ယောက်တည်းလား"

"အင်း"

"ဘယ်လိုလဲ နင်တို့ အခြေအနေက တိုးတက်နေပြီလား"

"အင်း ... ငါ့ဘက်ကတော့ တိုးတက်နေတာ အမှန်ပဲ"

"အေးပါ အဲဒါပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ငါသိပြီးသားပဲ နင် ကိုမင်းဇေ ယျာကို ကျိတ်ပိုးနေတာပဲဟာ"

"အေးဟယ် ... တစ်နှစ်အတောအတွင်း သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ် ကတည်းက တဖြည်းဖြည်း သူ့အပေါ် ငါညွတ်လှပါပြီ"

"အေးလေ ... ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ သူဌေးဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားကြမှာ ပေါ့"

"အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ အနေနီးပြီး ပိုပိုချစ်မိလာတာ"

"အင်း ... နင့်ကို ချစ်ကြကြိုက်ကြတဲ့ သူတွေ အများကြီးထဲမှာ မင်း

ဇေယျာကို စိတ်ဝင်စားမိပြီပေါ့"

"စိတ်ဝင်စားတာထက် ပိုသွားပြီး ချစ်တာ"

"အင်း ... နင် စိတ်ချမ်းသာတာကို မြင်ချင်ပါတယ်ဟာ"

"ဒီနေ့တော့ အခြေအနေ ထူးခြားမယ်ထင်တယ်"

"အင်း ... နင်မျှော်လင့်သလို ဖြစ်ပါစေဟယ်"

ဖိုးလိမ်းပြင်ဆင်နေသော ချိုလဲ့ရီကိုကြည့်ပြီး ဝေဝေထွန်းက သဘောကျနေသည်။ ။

နုဖပ်ပြီး အလွန်ချောမွေ့လှပသော ချိုလဲ့ရီ၏ အလှက ယောက်ျားလေး တော်တော်များများ ရဲ့ အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်သည်။ ။

ဝေဝေထွန်းသည် လည်း မိန်းမလှတစ်ယောက်ပါ။ ချိုလဲ့ရီနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ချိုလဲ့ရီဘေးမှာ ဝေဝေထွန်းရဲ့ အလှက မှေးမှိန်သွားတတ်သည်။ ။

ချိုလဲ့ရီက ပြင်ဆင်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ။

"ငါသွားတော့မယ်"

"ကောင်းပြီ၊ ခဏနေရင် ငါလည်း သွားမှာ "

ချိုလဲ့ရီက မြူးကြွရွှင်လန်းစွာနှင့် ဝေဝေထွန်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပထမထပ် ကန်ထရိုက် တိုက်ခန်းပေါ်ကနေ ဆင်းပါသည်။ ။

(၂)

ချိုလဲ့ရီ ဆယ်နှစ်သမီးလောက်တွင် မိခင်ကွယ်လွန်ပြီး ဖခင် အစိုးဝန်ထမ်း အရာရှိနှင့်အတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။ ။

ဖခင်ကြီးက နောက်အိမ်ထောင် မထူထောင်ဘဲ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ချိုလဲ့ရီကို ပြည့်စုံအောင် ပျိုးထောင်ခဲ့သည်။ ။

သူ ဘွဲ့ရပြီးသည့် နှစ်မှာ ပဲ ဖခင်ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ။ အလွန်ချစ်သော ငယ်သူငယ်ချင်း ဝေဝေထွန်းက သူ့အပါးမှာ ဝေဝေထွန်းက အတူတကွ မျှဝေခံစားလာခဲ့သည်။ ။

"ချိုလဲ့ရီ နင်တစ်ယောက်တည်း ဒီတိုက်ခန်းမှာ နေလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေမရှိတော့ ဒီမှာ ငါ မနေချင်ဘူး"

"ဒီလိုလုပ်လေ နင့်တိုက်ခန်းကိုငှားပြီး ငါနဲ့ လာနေပါလား၊ ငါ့ရဲ့ အဒေါ်ကလည်း နေမကောင်းလို့ နယ်ပြန်မှာ ဆိုတော့ ငါလည်း တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တော့မှာ "

"ဟုတ်လား ... နင့်ကြီးကြီးက နယ်ပြန်မှာ လား"

"အင်း ... ရှေ့အပတ်ထဲ ပြန်တော့မှာ "

"ဒါဆို နင်နဲ့ လာနေရင် ဖြစ်တယ်ပေါ့"

"သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ဟယ်"

"အင်း ... ဒါဆို ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်ပြေတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် နင့်ရဲ့ ပိတ်ရက်မှာ ငါ့အိမ်ကိုပြောင်းဖို့ စီစဉ်တော့"

"ကောင်းပြီလေ"

"နင် ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ"

"ဖေဖေမရှိတော့ဘူးလေ ငါ့ဘဝငါ လျှောက်ရမှာ ပေါ့"

ဖခင် မမာမကျန်းဖြစ်သည့် ခြောက်လမှာ ချုံလဲ့ရီက ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုရသည်။ ။ ကိုယ်ခွဲမရှိသဖြင့် ဖခင်ကို သူတစ်ယောက်တည်း ပြုစုခဲ့ရသည်။ ။

"နင်က ဘွဲ့လည်း ရပြီးပြီ ကွန်ပျူတာလည်း ကျွမ်းကျင်တယ် အတွင်းရေးမှူးသင်တန်း တက်လိုက်ပါလား"

"အေး ငါ့ကို စုံစမ်းပေးလေ၊ ဘယ်မှာ တက်ရင် အဆင်ပြေမလဲ"

"စိတ်ချ စုံစမ်းပေးမယ်"

"အေး မြန်မြန်လေးနော်"

"အေးပါ ငါသွားတော့မယ်"

"ကောင်းပြီ"

ဝေဝေထွန်းက အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ ။

ချုံလဲ့ရီကို ကူညီရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါတော့သည်။ ။

သူရဲ အလုပ်ရှင် ဖြိုးစည်သူသည် သူတို့ ထက် လေး ငါးနှစ်လောက်သာ ကြီးသည် ။ ဖြိုးစည်သူက အလွန်သဘောထားဖြူစင်ပြီး တည်တည်ကြည်ကြည်ရှိသည် ။

ဖြိုးစည်သူထံ အကူအညီ တောင်းကြည့်မည်လို့ ဝေဝေထွန်းက စိတ်ကူးသည် ။

ဖြိုးစည်သူရဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်သည် မှာ ခြောက်လရှိပါပြီ၊ ဖြိုးစည်သူရဲ့ ကူညီဖေးမ လက်တွဲခေါ်မှုကြောင့် ဝေဝေထွန်းက တော်တော်လေး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖြစ်နေပါသည် ။

နောက်တစ်နေ့ ဖြိုးစည်သူရဲ့ ရုံးခန်းမှာ ခိုင်းသည့် အလုပ်တွေကို ပြီးပြတ်အောင် ဝေဝေထွန်းကလုပ်ပြီး ဖြိုးစည်သူထံ အပ်သည် ။

"ဆရာ အလုပ်တွေ ပြီးပါပြီ"

"အိုကေ ... ထားခဲ့ပါ"

"ဆရာ့ကို ကျွန်မ အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့ ပါ"

"ပြောပါ"

"ကျွန်မရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းက အဖေဆုံးသွားပြီး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပါတယ်၊ အခု သူ့အတွက် အလုပ်ရှာပေးချင်လို့ ဆရာများ ကူညီနိုင်မလား မသိဘူး"

"သူက ဘာပညာတတ်ထားလဲ"

ဝေဝေထွန်းက ချုံလဲ့ရီရဲ့ အရည်အချင်းကို ပြောပြလိုက်သည် ။

"အင်း ... ဒါဆို ကိုယ်ကူညီပေးနေရတဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ပြောကြည့်ပေးမယ်၊ သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး အလုပ်ထွက်သွားလို့ နေရာလစ်လပ်နေတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်"

"ဟုတ်လား ဒါဆိုပြောပေးပါ ဆရာရယ်၊ ချိုလဲ့အတွက် အလုပ်ရမှ ဖြစ်မှာ မို့ပါ"

"ကောင်းပြီလေ သူ့ကို အရင်ကိုယ်တွေ့ကြည့်ဦးမယ်"

"ကောင်းပါပြီ မနက်ဖြန် အော့ဖစ်(စ်)ကို ကျွန်မ ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်"

"ကောင်းပါပြီ"

ဝေဝေထွန်းက ထိုနေ့ ရုံးပြန်ချိန် ချိုလဲ့ရီထံသို့ ဝင်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ ။

"ဟုတ်လား ... နင့်ဘော့(စ်)နဲ့ ငါ အရင်လာတွေ့ရမယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် သူက အလုပ်ပြောပေးမှာ ဆိုတော့ နင့်ကို အရင်တွေ့ပြီး မေးမြန်းဦးမှာ ပေါ့"

"အေးလေ လိုက်တွေ့ရမှာ ပေါ့"

"မနက်ဖြန် အဆင်သင့်လုပ်ထား ငါလာခေါ်မယ်"

"ကောင်းပြီ ဒီမှာ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါလား"

"နင့်တစ်ယောက်စာ ချက်ထားတာ မဟုတ်လား"

"နှစ်ယောက်စာ လောက်ပါတယ်ဟာ စားသွားပါ"

"ဒါဆိုလည်း စားတာပေါ့"

ချိုလဲ့ရီထံတွင် ထမင်းစားသောက်ပြီးမှ ဝေဝေထွန်းက ပြန်သွားသ

ညီ။

(၃)

ချိုလဲ့ရီက ဝေဝေထွန်းနှင့် လိုက်ရမှာ မို့ သူ့ကိုယ်သူ ကျွဲနွေရရ သား သားနားနားလေး ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ။

ဝေဝေထွန်း လာခေါ်သဖြင့် အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့သည်။ ။ ဝေဝေထွန်းက ကုမ္ပဏီ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး သူ့ကို လှေကားရင်းတွင် စောင့်နေသည်။ ။

"ဟယ် ... ချိုလဲ့ရယ် လှလိုက်တာ၊ ရုပ်ကိုသာကြည့်ပြီး အလုပ်ခန့်ရင် နင့်ကို ချက်ချင်း ခန့်လိုက်မှာ ပဲ"

"အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့ "

ချိုလဲ့ရီက သဘောကျစွာပြုံးပြီး နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်ကို တက်လိုက်ကြသည်။ ။

ဝေဝေထွန်းက သူ့ရုံးခန်းကို ရောက်ပြီး သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ။

ဘော့(စ်)ရဲ့ အတွင်းခန်းတံခါးက ပိတ်ထားခဲ့ပါ။

"ဆရာ မရောက်သေးဘူး၊ နင် စောင့်ရမှာ ပဲ"

"ရပါတယ်ဟာ အားနေတာပဲ စောင့်လိုက်ပါ့မယ်"

"ဒါဆိုရင် စောင့်ဦး ငါလုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်"

"ကောင်းပြီ"

ဝေဝေထွန်း အလုပ်လုပ်နေသည် ကို ကြည့်ပြီး အားကျနေသည် ။
သွက်လက်ချက်ချာစွာ လုပ်ကိုင်နေသော ဝေဝေထွန်းလိုပဲ သူလည်း လုပ်ချင်နေသည် ။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ အခန်းထဲသို့ အရပ်မြင့်မြင့် ယောက်ျားပီပီ ရုပ်ရည်တည်ကြည်သန့်ပြန့်သူ တစ်ယောက် ဝင်လာသည် ။

ချိုလဲ့ရီက ကျောခိုင်းအနေအထားမှာ ဖြစ်လို့ ချိုလဲ့ရီကို ဖြတ်ကျော်သွားသော်လည်း လှည့်မကြည့်ပါ။

"ဝွတ်မောနင်း ဆရာ"

ဝေဝေထွန်းက နှုတ်ဆက်သည် ကို ခပ်လောလော ပြန်ဖြေသည် ။

"မောနင်း"

"အဲဒါ ... ငါ့ဘော့(စ်) ဦးဖြိုးစည်သူလေ"

"ဟုတ်လား"

"ဘာတွေ အရေးကြီးနေလဲ မသိဘူး၊ ငါလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်"

ဝေဝေထွန်းက ပြောပြီး ဖြိုးစည်သူရဲ့ အခန်းထဲကို ခပ်သွက်သွက် လိုက်ဝင်သွားသည် ။

"ဝေဝေထွန်း လာဦး မနေ့က ဖက်(စ်)ပို့လိုက်တယ် မဟုတ်လား"

"ပို့လိုက်ပါတယ် ဆရာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဟုတ်လား၊ သေချာရဲ့ လား ပြန်ကြည့်ပါဦး"

ဝေဝေထွန်းက ပို့ပြီးသောစာရင်းကို ရှာပေးလိုက်သည် ။

"မနေ့က ဆရာပြန်သွားပြီး ကျွန်မ သေသေချာချာ ပို့လိုက်ပါတယ်"

"ဒါဆို ကျေးဇူးပဲ အဲဒီကိစ္စက ဒီနေ့ ဆုံးဖြတ်ရမှာ အရေးကြီးတယ်၊ မပို့ဖြစ်လိုက်မှာ စိုးလို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ ပို့ပြီးပါပြီ"

"ကျေးဇူးပဲ ဝေဝေထွန်းကို သေသေချာချာ မပြောခဲ့လို့ စိတ်ပူသွားတာ"

"အဲဒါ အရေးကြီးမှန်းသိလို့ ဆရာထပ်မပြောပေမယ့် ပို့လိုက်ပါတယ်"

"ဝေဝေထွန်းက တကယ်အားကိုးရတယ်၊ သိုင်းကယူ"

ဖြိုးစည်သူက သူ့ရဲ့ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပင့်သက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။

"ဆရာ့ကို အကူအညီတောင်းချင်လို့ "

"ဘာလဲ ပြောလေ"

"အပြင်မှာ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်း ရောက်နေပါတယ်၊ သူလည်း အလုပ်လုပ်ချင်လို့ ပါ"

"သူက ဘာ အလုပ်လုပ်ချင်တာလဲ"

"စက္ကထရီ လုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိပါတယ်"

"ဟုတ်လား ခေါ်လိုက်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ဝေဝေထွန်းက အပြင်ထွက်ပြီး ချုံလဲ့ရီကို ခေါ်သည်။

"ချိုလဲ့ရေ ... လာ"

ဝေဝေထွန်းနှင့်အတူ ဖြိုးစည်သူရဲ့ အခန်းကို ဝင်လိုက်သည် ။
ဝင်ပေါက်ကို လှမ်းကြည့်နေသော ဖြိုးစည်သူက ချိုလဲ့ရီကို တွေ့ရစဉ် အိပ်ပျော်နေသော သူ့နှလုံးသားလေး ထခုန်သွားသည် ။

"ဟင် ... လှလိုက်တာ မိန်းကလေးရယ်၊ ရင်ထဲကနေ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မြည်တမ်း ရေရွတ်လိုက်သည် ။

"ဆရာ သူက ချိုလဲ့ရီပါ"

"ထိုင်ပါ"

"ချိုလဲ့ ဒါ ဆရာဖြိုးစည်သူပါ"

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာ"

ချိုလဲ့ရီရဲ့ စွဲမက်စရာကောင်းသော မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ချက်ရှိုက်မက်စွာ ကြည့်ပြီး အကြည့်ကို လွှဲလိုက်သည် ။

"မင်း အလုပ်လိုချင်လို့ ဆို"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

"မင်းရဲ့ တတ်ကျွမ်းတဲ့ အရည်အချင်းကို ပြောပါဦး"

ချိုလဲ့ရီက ပြောပြသည် ။ ဖြိုးစည်သူက နားထောင်သည် ။

"ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို မေးကြည့်ပေးမယ်"

ချက်ချင်းပင် ဖြိုးစည်သူက ဖုန်းကောက်ဆက်သည် ။

"ဇေယျာ မင်းမှာ စက္ကထရီ မရှိဘူး မဟုတ်လား"

"အေးလေ ... မင်းကိုတောင် ရှာခိုင်းထားသေးတာပဲ"

"အေး ဒီမှာ တစ်ယောက်ရှာထားပြီ မင်းဆီလွှတ်လိုက်ရမလား"

"အင်း ... လွှတ် လိုက်လေ"

"ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ လိုက်ပို့လိုက်မယ်ကွာ မင်းနဲ့ လည်း တင်ဒါ တစ်ခု အကြောင်း ပြောရဦးမယ်"

"ကောင်းပြီလေ စောင့်နေမယ်"

ဖြိုးစည်သူက ဖုန်းချပြီး ချုံလဲ့ရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။

"ကဲ ... ချုံလဲ့ရီ အခုပဲ မင်းဇေယျာဆီ သွားကြရအောင်"

"ကျွန်မ အလုပ်တွေရှိသေးလို့ မလိုက်ရင် ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား"

"ဖြစ်ပါတယ် ကဲ ... သွားကြစို့"

ချုံလဲ့ရီက မရဲတရဲနှင့် ဖြိုးစည်သူရဲ့ နောက်က လိုက်ပါလာသည်။ ။

ဖြိုးစည်သူက ကားရဲ့ ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ။

ဖြိုးစည်သူက ကားကို မှန်မှန်လေးမောင်းပြီး မင်းဇေယျာရဲ့ ကုမ္ပဏီကို ရောက်လေသည်။ ။

"လာ ... ချုံလဲ့ရီ"

ချုံလဲ့ရီက သူ့ဘေးက နည်းနည်းနောက်ချန်ပြီး လိုက်ခဲ့သည်။ ။ မင်းဇေယျာရဲ့ ရုံးခန်းကို ရောက်ပါပြီ။

မင်းဇေယျာ၏ ချောလွန်းသော ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ပြီး ချုံလဲ့ရီ ရင်ခုန်သွားပါသည်။ ။

"ဦးမင်းဇေယျာက တော်တော်ချောတာပဲ"

"ဇေယျာရေ မင်းအတွက် အတွင်းရေးမှူးလေး ခေါ်လာပြီ"

"ဟုတ်လား ထိုင်ပါဦး"

"ငါ မေးစမ်းကြည့်တာ မဆိုးပါဘူး အတွေ့အကြုံ မရှိသေးပေမယ့် သင်ပေးရင် လုပ်တတ်မှာ ပါ"

"ဟုတ်လား ဒါဆို သူ့ကိစ္စခဏထားဦး မင်းနဲ့ တင်ဒါကိစ္စ ပြောကြရအောင်"

"အင်း ... ပြောလေ"

သူတို့ နှစ်ယောက် ပြောဆိုတိုင်ပင်နေကြမှာ မို့ ချိုလဲ့ရီက အခန်းအပြင်ကို ထွက်နေရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ အခန်းပြင်မှာ စောင့်နေပါမယ် ဆရာ"

"ကောင်းပါပြီ "

ချိုလဲ့ရီက အခန်းအပြင်တွင် နာရီဝက်လောက် စောင့်လိုက်ရသည်။ ။ ဖြိုးစည်သူက အခန်းထဲက ထွက်လာသည်။ ။

"ကဲ ... နေခဲ့တော့ ချိုလဲ့ရီ၊ ကိုယ်ပြန်တော့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ"

"ရပါတယ် အဆင်ပြေပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်"

ဖြိုးစည်သူက ချိုလဲ့ရီကို ပြုံးချိုသော အကြည့်နှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ။

မင်းဇေယျာက အတွင်းခန်းကနေ ခေါ်သည့်အတွက် ချိုလဲ့ရီ အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ။

"ကဲ ... ထိုင်ပါ"

ချိုလဲ့ရီက ယောက်ျားတစ်ယောက် ချောသင့်သည် ထက် သာလွန်ချောမွေ့နေသော မင်းဇေယျာမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ထိုင်လိုက်သည် ။

"မင်း ဘယ်မှာ လုပ်ခဲ့ဖူးလဲ"

"မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး"

"ကဲ မင်းတတ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ပြောပါဦး"

ချိုလဲ့ရီရဲ့ လျှောက်လွှာကိုကြည့်ပြီးသော်လည်း မင်းဇေယျာက မေးလိုက်ပြန်သည် ။

မင်းဇေယျာ မေးသမျှကို ချိုလဲ့ရီက တိတိကျကျ ဖြေဆိုလိုက်သည် ။

"ကောင်းပြီလေ မင်းကို အစမ်းခန့်ကြည့်မယ် မင်းလုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို ကြည့်ပြီး ဆက်ခန့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့"

ချိုလဲ့ရီကို နောက်တစ်နေ့တွင် အလုပ်ဆင်းရန် မှာ လိုက်လေသည် ။

ချိုလဲ့ရီက ပျော်မြူးစွာ မင်းဇေယျာအခန်းမှ ပြန်ထွက်သွားပါသည် ။ လမ်းကနေ ဝေဝေထွန်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည် ။

"ဝေဝေရေ ငါ့ကို အစမ်းခန့်လိုက်ပြီ"

"ဟုတ်လား ပျော်စရာကြီးပေါ့"

"မနက်ဖြန် စဆင်းရမယ်"

"ကောင်းပြီလေ အကျိုးအကြောင်း ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဦး"

"အင်းပါ"

အိမ်ပြန်ပြီး ချုံလဲ့ရီက နောက်တစ်နေ့ အလုပ်ဆင်းရန်အတွက် အဝတ်အစားနှင့် စားရေးသောက်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ။
